

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé“ Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó pósta Piliscsaba, Pestmegye.

Ez is egy ok a hálaadásra.

El-gondolkozom néha azon, hogy a mostani, ifju magyar nemzedék érzi-e, hogy mennyi hálaival tartozik Istennek azért, hogy olyan korban született, amikor Magyarországon is mindenfelé zeng az evangélium hivatató, ébresztgető hangja? Mert bizony 40—50 évvel ezelőtt nem ilyen idöket éltünk. Én, aki már túl vagyok a 60 éven, jól emlékszem, hogy az én fiatal koromban szó sem volt arról, hogy családokban, még papi családokban is rendszeresen olvasták volna a bibliát, hogy egyesületi tevékenységgel igyekeztek volna az evangéliumi igazságot eljuttatni az embereknek különböző csoportjaihoz, vagy evangéliumi szellemű lapokkal és iratokkal végeztek volna hitébresztő munkát. Még a templomi igehirdetés is egészen más volt akkor; nem volt benne az a fölrázó hang, amely ma már sok helyen hangzik szószékeinkről is. Egyszóval a racionalizmus szomorú korát éltük, s ez a maga sötét árnyát annyira ráborította nemzetünkre, hogy még a külföldi evangéliumi mozgalmaktól is teljesen el voltunk zárva, mintha csak nem is léteztek volna. Pedig Angliában, Németországban már akkor nagy lelki ébredéseken mentek keresztül. De én már túl voltam a harminc éven, s bár olyan társaságban forogtam, amelyben elég magas volt a szellemi nívó, a történelemben, irodalomban meglehetősen jártasságom is volt, soha hírént nem hallottam az amerikai és angol nagy evangélikátoroknak, Finneynek, Moodynak, Spurgeonnak, akik pedig akkor részint munkásságuk teljében állottak, részint el is végezték földi pályájukat. A nagy német belmisszionáriusoknak, Spenernek, Franckenak, Wichernnek neve teljesen ismeretlen volt előttem. A külmiszió munkájáról sejtlemem sem volt, Livingstone-ról csak annyit tudtam, hogy afrikai utazó, de hogy miszionárius, annak hírént sem hallottam.

S ma? Vasárnapi iskolákba, szövetségekbe, egyesületekbe gyűjtik össze a gyermekeket, az ifjúságot, s táplálják őket már zsenge korban az evangélium édes tejével. Életre kelt a diakonissza-munka is, felséges alkalmat szolgáltatva az Urat megismert, s Őt teljes életükkel szolgálni akaró ifjú nők számára. Élet ébredez minden felé. Óh, boldog nemzedék, mely ebbe a légkörbe születhetik belé, ebben nevelkedhetik! De érzi-e az ennek folytán reááruló felelősséget?

El-gondolkozom ezen, s imádkozó kezét és szívet emelek föl az Úrhoz gyermekeinkért, ifjúságunkért.

Legyen a te szemed tiszta!*

Máté 6, 23.

Tiszta szeműnek lenni annyit tesz: szemünkkel csak egy irányba tekinteni. Csak az Úr Jézussal számolni, s csak Ő utána igazodni. Így cselekedett Ábrahám; csak Istennel és ígéreteivel számolt. Mennél egyszerűbb gyermekké tudsz lenni Istennel szemben, annál jobb. Ha úgy viseled magadat Istennel szemben, mint egy gyermek, csakhamar tapasztalni fogod, hogy Ő atyaként viseli magát veled szemben. Tanulj meg mindent úgy cselekedni, mint egy gyermek, még a legnagyobb dolgokat is. Légy egyszerű gyermek az emberekkel szemben s ne akarj nagynak látszani, viseld magadat úgy, mint a gyermek Istennel szemben, még ha hibáztál is, hiszen a gyermekek akkor is segítségül hívják az édesanyjukat, ha elesnek. A biblia keresztyénsége nagyon egyszerű, igazán gyermekeknek való. Isten csak egyetlen dolgot kíván tőlünk, engedelmisséget, a többit mind Ő maga végzi el. Ezzel a felelősség kérdése is megoldól, amelyről némelyek olyan sokat beszélnek. Felelősségünk csak akkor van, ha önállóak vagyunk. A gyermeknek csak egyetlen felelőssége van: az engedelmisség. Isten országában csak gyermekek tudnak forgolódni. Csak gyenge emberek képesek Istent az Ő erejében megfogni. Benjáminokká kell válnunk, akik az Úrnak vállain laknak. (V. Móz. 33:12.) Kis emberek férnek el Isten vállain. A nagyokat, akik lelkökben, erejükben és erélyökben nagyok, azokat nem foghatja át Istennek keze.

E kis cikk Steinbergernek most megjelent: „A győzedelmes élet titka” című értekes füzetéből való. Ford. Vargha Gyuláné. Kapható a kiadónál: „Fébé” Iratterjesztése Piliscsaba. Ara 64 fill. Póstköltség 12 fill.

Hogyan támad a lelki ébredés?

Egy összejövétel végén, amelyen a Szent Lélek újabb kiáradásáért könyörögtek az Úrhoz, a vezetők egyike felállt és így szólt: „Lelkész úr, én azt hiszem, hogy Isten semmit sem tehet nálunk, míg J. testvér és én ki nem békülünk.” J.-hez lépett és így szólt: „Testvér, öt év óta nem szóltunk egymáshoz, ennek másképp kell lennie, temessük el ezt a dolgot. Itt a kezem, csapj bele.” Az egész gyülekezeten mély megrázkódtatás vett erőt. Nemsokára egy másik jelentkező állt föl és így szólt: „Lelkész úr, azt hiszem, hogy Isten semmit sem tehet nálunk, míg én önnel szemtől-szembe barátságos vagyok, háta megett pedig rosszat beszélek önről. Kérem, bocsásson meg.” Így állt föl egyik a másik után, bűnvallást téve, bocsánatot kérve és nyerve. S mintha Isten csak erre várt volna. A Lélek zendülése volt érezhető. Az Úr megáldotta az összejövételt. Sokan ébredtek új életre, s az áldás folyama távolabbi körökre is kiáradt.

Gondolatok.

Ha krízis előtt állunk az életben és nagy a szükség, úgy Isten igaz gyermeke azt mondja: Itt állok és várom, hogy Te mit teszel. Mert tudom Atyám, hogy Te tenni fogsz, mert nem azért váltottál meg és vezettél engem idáig, hogy most el hagyj veszni; őrizz meg engem a nyugtalanságtól.

Te magad egy tisztátalan lelket sem tudsz magadból kiűzni, de tudatsz kiszolgáltatni és kiadni a te Uradnak minden ellenséget, melyet Ő szívedben felfed és megmutat.

A BIBLIA KÖNYVEI

Mózes öt könyve.

Krisztus előtt másfélezer évvel (1572—1453) élt. Létezését, de különösen a róla elnevezett könyvek hitelességét próbálták kétségbevonni. Az újabb kutatások mindjobban igazolják, hogy nemcsak írhatta Mózes, de nem is írhatta más e könyveket, mint az, aki a benne foglalt események legnagyobb részét átélte. Itt is az bizonyult be, hogy jobban megközelelti az igazságot az egyszerű, hittel való elfogadás, mint a kételkedés. A pusztai vándorlás lassú évei alatt volt ideje megírni. Az is, hogy sokan visszautasították, az is, hogy az ígéret földjére nem mehetett be, kényszerítette őt arra, hogy Isten kegyelmének nagy tetteit a következő nemzedék számára megörökítse.

Az első könyv az Eredet könyve s a Mózesig lejátszódó időkön visz végig. Kezdődik egy olyan teremtés-történettel, melyhez fogható nincs a világban. Szoktak a teremtés-történet hiányairól beszélni, de ma már a tudósok is kezdenek nagyobb tisztelettel nyilatkozni róla s akinek szemei felnyílnak Isten számára, annak nem kell szégyenkezve ellapozni a biblia első lapjai felett. Így van a bűneset történeténél is. A teremtés mellett a legnagyobb világitók táruul fel előtte ottan. Átvilvashatsz vaskos kötetekben megírt világ-történelmeket s nem nyersz olyan bepillantást a magad szívébe s az emberiség életének a természetébe. A bűn és a büntetés, mint két hatalmas, komor fáklya világítanak rá az emberiség elveszett állapotára. E kettős fáklya fénye lobog az özön víz hullámai s a Babel tornyának

romjai felett. Mózes célja azonban nem a bűn és büntetés krónikájának megírása. A 12. fejezettől mindjobban siet közelebbi célja felé, hogy bemutassa, mint foglal-kozik Isten az elveszett világ meg-mentésének gondolatával. Előbb egyeseket, azután egy népet akar a maga számára nevelni. Így lép előtérbe ez az egész vallásos iro-dalomban páratlan gondolat: Isten-nek az emberrel való benső szö-vetsége. Ábrahámnak s leszármazottainak életében hol lassú munkát, hol meg hatalmas erőfeszít-seket végez, hogy a bűnben el-merült emberiségnek közelébe fér-közhessek. A Biblia első könyvében voltaképp benne van az egész biblia programja. Már az ószövetség is kegyelmi alapon való szövetség-nek indult. Ezért tanulhatunk mi is oly sokat Ábrahámtól, Izsáktól, Jákóbtól, Józseftől. A Megváltó kül-dése sem valami későbbi pótgon-dolat. A Biblia első könyvében háromszorosan találkozunk vele. (1: 15, 12. és 49: 10.-ben.)

A második könyv a Ki-vonulás könyve, Mózes ön-életrajzával kezdődik. Megismer-kedünk az egyiptomi szolgaságban sínlődő s nagy néppé lett Izrael sokszoros nyomorúságával s azzal, hogy az Úr hogyan készít el egy esz-közt Mózes személyében a választott nép felszabadítására. Kidomboro-dik a küldetés jelentősége. Hiába akarnál mentő szolgálatot végezni, ha nem bíz meg az Úr. Viszont mindent képes népéért Isten meg-tenni, ha minden a Tőle való szent függésben folyik. Olyan törvények tűnnek fel itt, melyek ma is, az újtestamentum világában is érvény-ben vannak. Ezért beszél ma is oly sokat a csipkebokor lángra

(3. fej.), a kettévált Vöröstenger, a felhő- és tüzoszlop (13. és 14. fej.). Az Egyiptomból való kiszabadulás és a pusztai vándorlás már régtől fogva a jelképek sorozataképen állott a hívők előtt. A páska-bárány vérenek szereplése példázta a bűn szolgaságából való szabadulást Jézus vére által (12. fej.). A pusztai vándorlás Isten gyermekeinek zarándokútját jelképezte. Egyfelől az engedetlenséggel és tunyasággal, mellyel a megtérés után feltartóztatják Istennek velük megkezdett szent programját; másfelől azzal a hűséggel és gyengédséggel, mellyel Isten őket minden szigor és ítélet ellenére is, hordozza és előre viszi. A könyv közepén (19.—24. fej.) találjuk a Sinai hegyénél lejátszódott törvényadás felséges jeleneteit, az oly híressé vált tíz paranccsal. Majd a törvényadásnak közvetlen hatásait szemlélhetjük a nép életében. Az aranyborjú s a törvénytáblák összetörése bőven beszél arról, hogy Isten első szövetségével szemben is, még a választott népénél is, mily nagy volt az ellenállás (32. fej.).

(Folytatjuk.)

Mit mond a kereszt?

Mit mond a kereszt az útfelen,
A vándornak, ki arra megyen?
Vigasztalás szelid szavát:

„Bűnöd az Úr hordozta, ládd!”

Mit mond a kereszt az útfelen,
A vándornak, ki arra megyen?
Reménység biztató szavát:

„Kereszt visz téged mennybe át.”

Mit mond a kereszt az útfelen,
A vándornak, ki arra megyen?
Oly nagy, oly bölcs a felelet:

„Hordozd te is keresztedet!”

Mióta Jézus szenvedett,
A szenvedés is édesebb,
Hordom, nem zúgolódva mitsem,
A mennybe jutni hadd segítsen.

Németből ford. Vargha Gy.-né

Miért nem növekedett?

Egy asszony mindig arról panaszkodott a lelkipásztorának, hogy lelki életében semmi előhaladást nem tapasztal. A lelkész azt kérdezte tőle: „Olvassa-e szorgalmasan a bibliát?” „Néha-néha, ha ráérek,” volt a felelet. A lelkész rámutatott az asszony legkisebb gyermekére, aki a bölcsőben feküdt, s azt kérdezte: „Fejlődhetik-e az ilyen gyermek, ha csak néha-néha adnak neki enni? Ugy-e bár, rendszeren meg kell kapnia a táplálékát? Nem szabad azért, mert az anyja talán tulságosan el van foglalva, kihagyni egy-egy étkezési időt, mert akkor a gyermek nem nyugodnék, s az ilyen gondatlanság keservesen megbosszulná magát.” „Az igaz,” szolt az asszony, „hogy ilyen bánásmód mellett elpusztulna a gyermek.” „S kegyed mégis ilyen felelősségérzet nélküli módon bánik a halhatatlan lelkével!” szolt a lelkipásztor igen komolyan. Az asszony lelki szemei felnyitlak. Rávette magát, hogy mindennap egy bizonyos időt egyedül töltsön Istennel és a Bibliával. S a régi panasz elnémult, s ettől fogva új, meg új áldásokról tehetett bizonyosságot: lelke nem szenvedett többé szükségét.

Az utolsó dal.

Egy öreg énekes nyelvrakot kapott. Műtét céljából kórházba ment és ott játszódtott le a következő megható esemény:

Amikor a sebész a műtéthez akart fogni, felemelte az öreg férfi a kezét és így szolt: „Egy pillanatilag várjon Főorvos úr, szeretnék valamit kérdezni?” A főorvos abbahagyta az előkészületeket és a beteg megkérdezte: „Tudok én még majd műtét után énekelni?” A

főorvos a megilletődéstől nem tudott szólni, csak a fejét rázta tagadólág. „Akkor engedje meg Főorvos úr, hogy még egyszer felüljek!” Az ápoló felültette, mire így szólt: „Főorvos úr azt mondta, hogy nem fogok többé énekelni tudni. Szeretnék még utoljára egy dalt énekelni. Egy háladalt Isten kegyelméről. És hálatelt szívvel hangzott a műtőasztalról:

*Hadd énekeljem nagy hűséged,
Amíg a nyelvem még mozog,
Hadd áldozzak örömmel néked,
Amíg a szívem még dobog.
S ha nyelvem béna lesz, — elég,
Ha egy sóhajtás száll feléd.*

A művirágbokréta.

Egy régi legenda írja le ezt a kis történetet:

Séba királynéja meglátogatta Salamon királyt és vitt neki egy gyönyörű, szebbnél-szebb virágból összeválogatott bokrétát és egy művirágbokrétát, amely olyan művésziesen volt készítve, hogy ugyanolyan szép volt, mint a valódi. Szabad szemmel meg sem lehetett egymástól különböztetni.

Séba királynéja felszólította a bölcs királyt, hogy állapítsa meg, hogy melyik a valódi.

Salamon király kinyitotta az ablakot. Méhek repültek be azon és rászálltak a valódi bokrétára. A művirágra egy sem szállt.

Ekkor már tudta, hogy melyik bokrétát csinálta emberi kéz és melyiket alkotta Isten.

Arról látszik meg, hogy a keresztyénységünk valódi-e, vagy csak mesterséges, hogy azok, akik Istent keresik, hozzánk jönnek-e.

Sötétségből a világosságra.

Schubertköltőt, 1777-ben, württembergi Károly herceg felségserzésért szabadságvesztésre ítélte. A sötét tömlőben büntudatra ébredt és nemcsak azt a bűnét látta meg, amit uralkodója ellen követett el, hanem egész bűnös életét és élettélelkiismeretfurdalásai támadtak.

Igy számol be akkori állapotáról: „Ugy éreztem, hogy a pokol ég a szívemben, egy csepp vizért könnyörögtem Uramhoz és Birámhoz. Egy csepp vigaszért. Nem a bűneim elhárításáért könnyörögtem, csak a kínjaim enyhítéséért.

Legnagyobb kétségbeesésben a Biblia után nyúltam és anélkül, hogy elolvastam volna a felnyitott helyet, rászorítottam égő homlokomat és felkiáltottam: „Igy engedj meghalnom, világ Birája, a törvényeddal a fejem alatt!”

Amikor felemelkedtem kimeredt szemeim Lukács 15. részét olvasták, a kedves jelenetet a tékozló fiúról. Azt a részt, amely a megtérő bűnösnek teljes bűnbocsánatot ígér.

Vágyva olvastam ezt a felséges részt. Isten láthatatlan ereje áradt a szívembe. Az ébredő reménység szárnyain emelkedett a lelkem.

„Felém nyújtod mentő karjaidat?” „Igen, vélkeztem — mondtam — nem vagyok méltó rá, hogy fiadnak nevezd. Óh, könnyörülj rajtam!”

Könnyek patakszottak a szememből a Bibliára. Hosszú sírás után a kegyelem világossága áradt a lelkembe és én mennyei békességgel álltam fel a cellám kövéről. Megtaláltam az üdvösségemet az Úr Jézusban.

Csak széttört és önmagukban megtört sziveket tud az Úr gyógyítani s áldani.

 KÜLMISSZIÓ

Az eszkimók között.

(Folytatás.)

Parker, Peck misszionárius segítőtársa, 1896. nyarán négy eszkimóval és két kereskedővel csónakútra ment. Egyikük sem tért többé vissza. Egy szélroham felborította a csónakot és mind a heten vízbe fulladtak. Peck misszionárius egészen egyedül maradt ott, ahol nem mindennap jön pósta, hanem csak egyszer egy évben. Tizenhárom hónapig kellett várnia, amíg az első hírt megkapta Angliában hagyott feleségéről és kicsiny gyermekeiről.

Több, mint egy év múlva érkezett egy új segítőtárs. Egy kis fatemplomot is hozott. Nagy volt az öröm. Nap-nap után több vágyakozó lélekkel telt meg a kis templom. A pogányok barátságosak voltak, örültek mindennek, de nem látszott rajtuk semmi megmozdulás, semmi változás. A misszionáriusok tovább dolgoztak és imádkoztak. Várták, hogy a Szent-Lélek munkájának hatása észrevehető legyen az eszkimókon. Tudjuk, hogy miben nyilvánul meg a Szent-Lélek munkája. Az ember érzi, hogy nyomorult bűnös és vágyódik a Kereszthez. Ez az ébredés jele is. Ébredés a halálos álomból az új életre, amely telve van hittel és szeretettel. Mennyire szerették volna már ezt látni a misszionáriusok az eszkimókon! Milyen hittel és bizalommal imádkoztak ezért.

Nem hiába imádkoztak. Néhány adatot közlünk Peck misszionárius naplójából.

1901. január 13. Ma nagyon megáldott vasárnapunk volt. Úgy érzem, hogy beszélnem kell a keresztségről. Felszólítottam a hallgatókat, hogy, aki szeretne megkeresztel-

kedni, jöjjön vasárnap a missziói házba.

Január 15. Két csudálatos napunk volt. Huszonnégy nő és két férfi jelentkezett keresztségre. Mind-egyikkel beszéltem és imádkoztam. Nagy volt az örömöm. Komolyan vágyott mindegyik az üdvösségre.

Ilyen és ehhez hasonló csudálatos híreket olvasunk az eszkimók között végzett munka áldásairól.

Nagy nehézségekkel kellett megküzdeniük a misszionáriusoknak, de haladtak bátran útjukon. Az Úr megáldotta munkájukat.

Grönland azóta keresztyén ország lett!

—XXXX—

Hírek a mohammedán misszióból.

Dr. Zwemer, a legismertebb mohammedán misszionárius, új Korán-iskolákat látott szerteszét Afrikában. Ezek az iskolák elterjesztik az arab nyelvet az egész szárazföldön. Magában Egyiptomban és Nubiában az 1925-26. évben 764 új iskolát állított fel az ottani kormány.

Vajon lépést tud-e tartani a mohammedánok között folyó keresztyén misszió az izlam rohamos haladásával?

—

A Sudan Pionier misszió munkájában nagy változás állott be. Megérkezett Assuanba Kallenbach dr. missziói orvos felesége és két kis gyermeke. Dr. Herzfeld kisasszony, missziói orvosnő és Pohl kisasszony, misszionáriusnő. — Wolter kisasszony visszatért Koschtamneba, ahol folytatja áldásos, nehéz munkáját.

November hónapban 2405 betegnek nyújthatott orvosi segítséget az assuani missziói állomás. — Januárban megnyitják a kórházat is.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 1. Luk. 9:1—17.; I. Móz. 28:10—22. Miért volt Jákóbnak az a hely, ahol megérezte az Úr jelenlétét, rettenetes? Mert bűn nehezült a lelkére, s érezte, hogy ha a szent és igazságos Istennel szembe kerül, akkor félnie kell. De azért még igazán nem alázza meg magát, hanem föltételekhez köti az Úrnak való szolgálátát. Ez a természetes emberi szív gondolkozásmódja.

Febr. 2. Luk. 9:18—27; I. Móz. 32:23—31. Milyen más ez a mai jelenet! Mennyire különbözik ez a Jákób amattól! Nem olyan könnyed felsőbbsséggel intézi el most már dolgát az Úrral, hanem komolyan tusakodik vele, áldása után sóvárog, s nem bocsátja el, míg azt meg nem nem igéri. De ez csak úgy lehetséges, ha ő engedi magát Isten által legyőzteni, ha ő engedi magát összetöretni. A tehetetlen Jákób elnyeri az áldást s új emberré lesz, nem Jákób többé, hanem Izrael. Találkozott Istennel és megszabadult. Szabad vagy-e te már?

Febr. 3. Luk. 9:28—36; Ef. 1:1—14. Az efezusi levél a Krisztus igazi egyházának, a földi szemek előtt láthatatlan egyháznak felséges képét tárja elénk. Ezek az első versek ennek az egyháznak öröktől-fogva-valóságára mutatnak rá. A világ teremtetése előtt megvolt ennek a terv az Atya-Isten gondolatában, mint ahogy meg volt a Fiú is, aki az egyház fejévé vált kiszemelve. Ha az ember bűnbe nem esik, úgy ez a terv bizonyára másképp alakult volna ki, de Isten így sem ejtette el, hanem Krisztus keresztségét állítva a középpontba, folyvást munkálkodik ennek a tervnek keresztyulvitelén. S minden emberi lélek, aki hittlel megragadja Jézus keresztségét, tudhatja, hogy öröktől fogva ki volt választva, hogy a Krisztus egyházának tagja legyen.

Febr. 4. Luk. 9:37—50. Ef. 1:15—23. Milyen gazdag örökségük van azoknak, akik Isten hívásának engednek, s a Krisztus egyházához csatoltatnak! Még Pál apostol is alig talál szavakat ennek a gazdagságnak a kifejezésére. Forgassuk meg a 17—20. verseknek minden szavát jól a lelkünkben és a szívünkben, s azután gondoljuk el, hogy mindez a miénk, ha mint tagok hozzá vagyunk csatolva hit által a Főhöz! Pál apostol itt más szavakkal, ugyanarra az igazságra mutat rá, amelyet maga az Úr is kifejezett a szőlőtöké-

ről és szőlővesszőkről szóló példázatban. (Ján. 15.) Teljesen egyek Óvele!

Febr. 5. Luk. 9:51-62; Ez. 33:10-16. Az Úr igazságos és kegyelmes. Sem az egyiket, sem a másikat nem szabad felednünk. Igazsága megkívánja a bűnös halálát, ha az bűnében megmarad, vagy ha a már megnyert kegyelmet magától elveszi. Kegyelme elfödöz és eltörl minden vétket, amelyet a bűnös megbán és amely alatt megalázza magát. S az Úrnak hő vágya az, hogy kegyelmet gyakorolhasson. Nem gyönyörködik a hitetlen halálában, hanem megmentésére vágyik. Erről beszél a Krisztus keresztyje, ahol ez az igazság és ez a kegyelem csodálatosképen találkoznak: bűnt lesújtani, bűnösöket megmenteni. S a bűnnel együtt a Krisztus sujtatik — mi helyettünk. Ez a mi megmentetésünk.

Febr. 6. Máté 13:24—30; Kol. 3:12—17; Máté 7:24—29; Róm. 8:1—9. Egymás hordozása, egymásnak való megbocsátás szenvedéssel is jár, mert önmegtagadást kíván, s ez ellenkezik emberi természetünkkel. De ha felöltözzük az új embert, akkor új természetet is nyerünk, „Isteni természet részeseivé leszünk” (II. Pét. 1:4.) s ez a természet nem fut meg a szenvedéstől, hanem magára veszi és hálaadással hordozza. A hálaadás egyik legfontosabb ismertető jele az igazán megújult természetnek. Ez a hálaadás nyilvánul szóban, énekben, cselekedetben, az egész életben. Vágyol-e ilyen hálaadó életre?

Febr. 7. Zsolt. 6, Efez. 2:1—10. Az Írás itt újra hangsúlyozza az öröktől fogva való elválasztatást. Isten választott ki bennünket a Krisztus számára, még születésünk előtt. Kijelölte helyünket az Ő testében, sőt még a jó cselekedeteket is előre látta és elkészítette, amelyekben járnunk fogunk. Tudta, hogy engedni fogunk az Ő hívásának, mikor kihí bennünket bűneinkből és vétkeinkből, s megelevenít bennünket a halálból. Mindezt kegyelemből készítette el számunkra, s ha ezt a kegyelmet meg nem ragadnánk, nem volnánk képesek Isten terveit keresztyulvinni életünkben. A mi részünk tehát nem a kérdés, hanem alázatos és engedelmes meghajlás a kegyelem alatt.

Febr. 8. Luk. 10:1—10, Efez. 2:11—22. A Jézus Krisztusban megkötött újszövetség egészen más alapokra van fektetve, mint

a régi volt. Amabban egy nép volt kiválasztva, s azt a törvény által vezette az Úr; emebben az egész emberiségből vannak kiválasztva azok, akik a kegyelmet elfogadják s magukat az által vezetetni engedik. Amabban az embernek a maga erejéből kellett próbálkoznia a törvény betöltésére, épen azért, hogy meglássa, hogy erre képtelen, s hogy ez által elkészítettessék arra, hogy elfogadja azt a szövetséget, melynek alapja a Krisztus keresztje, vagyis a természeti ember teljes megítéltetése és elvette! ^{észe}. Csak ezen az alapon köthetünk Istenül békességét, s lehetünk tagjai Isten épülő anyaszentegyházának.

Febr. 9. Luk. 10: 17—24, Efez. 3: 1—12. Ma sok keresztyén nem érdeklődik a pogány misszió iránt, s azt hiszi, hogy neki ahoz semmi köze. Nem gondol arra, hogy a zsidókból lett keresztyének kivéve, minden más keresztyén pogány eredetű, s a pogányok között folytatott misszióknak köszönheti, hogy ősei keresztyénekké lettek, s ő már élvezheti a keresztyénségnek sok előnyét. De aki még nem újult meg lelkiileg, hanem a régi életben jár, az csak a külső előnyöket élvezi, s nem ismeri azt a boldogságot, hogy bátran és bizodalommal járulhat Istenhez a Jézus Krisztusban való hit által. Pedig ez a keresztyénség igazi célja és értelme.

Febr. 10. Luk. 10: 25—42, Efez. 3: 13—21. Milyen csodálatos, mélyeséges imádság ez, amelyet itt Pál apostol az efezusbeli gyülekezetért Istenhez bocsát. Bár a mi szívünknek is az volna a hő vágya, hogy Istennek minden gyermekén beteljesülhessenek azok a kérések, amelyeket Pál itt kifejez! Jobban és megfelelőbben mi sem fejezhetjük ki, azért jó volna ezt az imádságot minél többször elolvasnunk, s úgy a magunkévá tennünk, hogy egész szívünket és lelkünket befeléktessük.

Febr. 11. Luk. 11: 1—13, Efez. 4: 1—9. Mennyire megszegyeníti itt az Isten igéje azt a sok pártoskodást, széthuzást, darabokra szaggatottságot, amelyet Isten gyermekei között látunk! Hiszen az Úr egy, a Léleke is egy, s így a test, az egyház is csak egy lehet. Az Úr ismeri a maga egy testét, s annak minden egyes tagját, ez a mi nagy vigasztalásunk, ha néha még keresztyén testvérek is félreismernek bennünket. Nekünk pedig az a feladatunk, hogy ki-ki a neki adott kegyelmi ajándék mértéke szerint hű legyen a reá bízottakban, s ez által igyekezzenek megtartani a Léleknek egységét a békességnek kötelékében.

Febr. 12. Luk. 11: 14—28, Jer. 9: 23—24. „Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.“ (I. Pét.

6: 5.) Távolságon legyen tőlünk a dicsekedés, nem csak szavakban, hanem egész magunktartásában! Láttassék meg a mi életünkön, hogy „nincsen semmi másban dicsekedésünk, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekünk megfeszítettett a világ és mi is a világnak.“ (Gal. 6: 14.) A Krisztus keresztjében az dicsekszik, aki megismerte az Urat, megismerte az itéletet és igazságot, amely megaláz és összetör, s a kegyelmet, amely fölemel.

Febr. 13. Máté 20: 1—16, I. Korint. 9: 24—27, Luk. 10: 38—42, Fil. 1: 27—2: 4. A keresztyénség versenypályáján sokan futnak, de nem mindenki nyeri el a koronát, mert nem is mindenki törekszik erre. Sokan megelégszenek avval, hogy csak mintegy tűzőn által megmentessenek (I. Kor. 3: 15.), vagyis csak épen üdvözüljenek, de hogy mindenben magatartatódok legyenek, hogy testüket megsanyargassák (nem a középkori flagellánsok értelmében a szó szerint vett test korbácsolásával, hanem a bibliai értelemben vett test, vagyis az ó-ember megtagadásával és halálban tartásával), azt már sokallják, sőt elítélik azokat, akik e felé a cél felé futnak. Pedig nekünk szabad a Krisztus által szerzett váltságot a maga teljes egészében a magunkévá tennünk hit által. Ez Isten akarata.

Febr. 14. Zsolt 8, Efez. 4: 7—16. Mennyivel mélyebb értelmű nyer előttünk a keresztyénség, ha nem csak az egyes lélek megmentését vesszük figyelembe, hanem feltűnik előttünk az a nagyszerű terv, amelyet Isten a maga egyházának kiépítésére alkotott. Az ember nemcsak a maga üdvösségének épületét építi, hanem hozzájárul a Krisztus testének építéséhez. Ha minden keresztyén így fogná föl a maga hivatását és felelősségét, mennyivel könnyebben létre jönne a nagy egység!

Febr. 15. Luk. 11: 29—36, Efez. 4: 17—24. Az új ember nem lassan-lassan alakul ki a régiekből, nevelés, vagy önfegyelműzés által, hanem újonnan születik, új teremtés, aki Lélektől született, igazságban és szentségben. Ennek az új embernek ugyan növekednie és fejlődnie kell, de Isten kegyelmében, s Isten kegyelme kötelez bennünket, hogy ennek a természetes növekedésnek gátat ne vessünk engedetlenség, vagy hitlenség által.

Vargha Gyuláné.

„Fébé“ Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdája
Piliscséba.

Felölös vezető: Fekete Géza.